

[Clausager.]

end den Dag, den blev sat i Gang. Den er drejet saaledes, at den har faaet en anden og stærkere Betydning, end den havde til at begynde med. Det var det handelspolitiske, der var det centrale til at begynde med sammen med det valutariske. Nu er de to Ting begge trængt i Baggrunden til Fordel for det, man kalder det beskæftigelsesmæssige, som egentlig skulde hedde det beskyttelsesmæssige. Det har man set adskillige Eksempler paa i den senere Tid.

Det var Formaalet gennem Valutacentralen at støtte den danske Eksport, at foranledige det Varebytte, som det kneb at faa i Gang, da Afspærringspolitikken begyndte, et Varebytte paa den Maade, at de Varer, vi havde for mange af til os selv, men som andre havde Brug for, dem kom vi af med mod at modtage fra disse Folk de Varer, de havde for mange af. Vi skulde bytte lige over og ikke saaledes, som den højtærede Socialminister vilde paastaa forleden, da vi drøftede samme Spørgsmaal, at vi havde sat det i Gang under den Forudsætning, at vi skulde af med Færdigvarer og skulde modtage Raastoffer udefra. Det har aldrig været Tilfældet. Hensigten var et fornuftigt Lige-om-lige-Varebytte med andre Lande, fortrinsvis af Færdigvarer, men ogsaa af andre Varer, bl. a. Raastoffer, naar det kunde byde sig.

Jeg kan ikke tro, at man for fuldt Alvor vil mene, at Valutacentralen skal bruges til, at vi kommer af med Færdigvarer og kun modtager Raastoffer. Hvem i vide Verden vil tro, at Danskerne er et saa intelligent Folkefærd, at de kan pudse alle andre, kan komme af med Færdigvarer, men sige nej til andre Folks Færdigvarer og kun vil have deres Raastoffer? Hvem i den vide Verden tror, det kan gaa i Længden? Skal vi derfor ikke redeligt og reelt gaa ind i Varebytning med Færdigvarer mod Færdigvarer, hvis vi ikke kan faa Varebytning paa anden Maade, til Gavn for begge Parter? Men det er det, man ikke rigtig har villet.

Og jeg vil gerne over for den Paastand af det ærede Medlem Hr. Rager om, at det er gjort for Landbrugets Skyld, trække to Ting frem til Beskuelse. I Fjor, da vi forhandlede — eller det bliver maaske i Forfjor, for det begyndte før Aarsskiftet —, altsaa ved den næstsidste Tysklandstraktat, var der Tale om, at Tyskland godt vilde købe mere, der stilledes kun den Betingelse, at vi skulde tage Færdigvarer derfor, og der blev nævnt en forøget Omsætning i 1936 i Forhold til 1935 paa ca. 90 Mill. Kr. Men over for det svarede Ministeriet — vel nok Udenrigs-

ministeren —, at saa stort et Varebytte troede han ikke kunde lade sig gennemføre, det vilde han ikke anse for heldigt. Vi fik det imidlertid omtrent, men paa en særegen Maade, saaledes at noget var Grundkontingenter og andet Tillægskontingenter, der var betinget af, om det gik. Og det gik ikke helt, fordi vi købte ikke saa meget i Tyskland som forudsat ved Traktatens Oprettelse, hvorfor vi ikke kom af med saa mange Tillægskontingenter, som vi kunde være kommet af med.

Altsaa en vis Langsomhed, en vis Vrangvilje fra dansk Side mod at købe tilsvarende, som vi kom af med. De, der leder Valutacentralen, de, der udsteder Valutaattester, de, der har Ansvar for det heles Gang, har ikke klart og tydeligt haft Øje for, at det gjaldt om at købe lige saa meget, som de andre købte af os.

Det var dengang. Da vi saa skulde til at forhandle om den Traktat, der nu gælder for 1937, var der Tale om, at Tyskland igen vilde købe flere Landbrugsvarer af os, end det havde gjort i 1936, og da der blev spurgt, hvor meget vi kunde levere, saa ved jeg ikke bedre, end at Landbrugsraadet i fuld Enighed svarede paa Spørgsmaalet om, hvor meget mere man mente at kunne levere — det er desværre ikke saa almindeligt nu længere, at der er fuld Enighed i Landbrugsraadet, det var der dengang —, at man mente at kunne levere saa og saa meget mere af det og af det og af det, i alt til ca. 88 Mill. Kr., og Tyskerne erklærede, at det kunde de godt tage, for saa vidt man vilde tage Færdigvarer derfor.

Men det blev ikke saadan. Hvad var der i Vejen, hvor knirkede det? Hvor er den vældige Beredvillighed til at ofre sig for Landbruget? Hvor er den hende, mine Herrer? Der er noget galt, Puklen i Fjor og formindsket Afsætning af Tillægskontingenter, det Haab, der brast om, at vi skulde komme til at afsætte mere i Aar.

Maa vi ikke blive fri for den Tale om, at man gør det hele til Gavn for Landbruget og har Øje for, at den størst mulige Eksport, selv om den skal følges af den tilsvarende Import, vil være til Gavn. Nej, tværtimod har man snarere den mærkværdige Idé, at det, vi indfører af Færdigvarer fra andre, betinger Arbejdsløshed herhjemme, hvilket slet ikke er Tilfældet, naar vi kan komme af med en tilsvarende Del af vore Varer.

Jeg kan ikke høre paa en saadan Udtalelse, at man gør det hele for Landbrugets Skyld, uden at minde om, at her er noget, der taler et andet Sprog. Lad os faa den størst mulige Afsætning. Det er min bestem-